

ANMELDELSER

JON DAG RASMUSSEN: Ældre på samfundets underflade. Frederiksberg: Frydenlund Academic 2019. 199 sider. ISBN 978-87-7216-101-3. Pris: 299 kr.

I storbyen findes ældre mennesker, som om morgenen forlader deres små lejligheder og dagen igennem bevæger sig upåagtede og oversete mellem genbrugsbutikker, værtshuse, offentlige kantiner, væresteder, varместuer, kirker, parker, gadehjørner og kiosker. Mange af dem lever i økonomisk og social fattigdom, og deres liv er ofte præget af alkohol- og stofafhængighed, af psykisk sårbarhed og af sociale vanskeligheder. Det er de mennesker – især ældre mænd – og det sociale liv, som udspiller sig mellem dem, der er omdrejningspunktet for Jon Dag Rasmussens fremragende bog.

Bogen er baseret på fire års etnografisk feltarbejde, hvor forfatteren har skabt et rigt empirisk materiale. I sin analyse og fremskrivning af de ældre og deres hverdagsliv styrer han uden om de overskuelige kategorier, mærkater og kasser, der oftest bruges om de mennesker, der lever på kanten af samfundet. I stedet udfoldes med hjælp fra teoretikere som Walter Benjamin, Donna Haraway og Tim Ingold og skønlitterære forfattere som Thomas Espedal en analyse af de ældres egen sociale verden; en analyse, som er beundringsværdig opmærksomhed på alt det, som ikke er umiddelbart synligt – på socialitetens særegne logikker og kompleksitet og på de forunderlige forbindelser, der knyttes til steder, ting og til tamme og vilde dyr.

I bogen er der fem analytiske kapitler. Det første kapitel omhandler bevægelsen som en central del af de ældres hverdag. Nogle af de ældre følger faste rutiner, andre strejfer mere tilfældigt rundt mellem velkendte steder. Men det er et fællestreæk, at opholdet i egen bolig er forbundet med uro og isolation, og at bevægelsen i byen strukturerer dagen og leder de ældre ind i forskellige sociale sammenhænge.

Kapitel to undersøger de steder i byen, som de ældre bevæger sig imellem. Her beskrives den særlige form for socialitet, der udledes, og den fortættede atmosfære, der opstår, på gadehjørnet, værestedet, værtshuset og i genbrugsbutikken.

Det tredje kapitel undersøger de ældres forhold til dyr og ting som ledsagere, der holder dem med selskab. Her beskrives samspillet med fugle, katte og padder i parkerne, begejstringen ved rariteter som en „firkløverflaske“ (en øl med

flere etiketter på), og den fornemmelse af nærvær, som elektronik og VHS-bånd kan udgøre for den dedikerede samler.

Det fjerde kapitel handler om uformelle økonomier, byttehandler og udvekslinger af penge, hælervarer, receptpligtig medicin, euforiserende stoffer, drikkevarer og forskellige former for tjenester. Gennem denne udveksling vedligeholdes sociale relationer. Samtidig betyder fattigdommen, at tricks, afpresninger og snyd også indgår i den uformelle økonomi med sociale konflikter til følge, men også særlige former for „venskab“ og „loyalitet“, hvor bedrag kan sameksistere med dybtfølt tilknytning.

Den sidste del af bogen handler om forsvindinger og udeblivelser og om at befinde sig i en sfære af tidlig og dramatisk død. I en af bogens mange stærke passager møder vi Jørgen, som i en notesbog holder regnskab med den død, der har omgivet ham siden 1960'erne. I den lange „dødsliste“ står navne som Jan S., Flytte Carl, Asterix – efterfulgt af en registrering af dødsårsagen, der som oftest er overdosis, selvmord eller druk. Vi bliver også vidner til Jørgens egen „sociale død“, og hvordan han omgærdes af de andres tavshed og tilsyneladende ligegyldighed og foragt, da han forsvinder ind i stofmisbrug for derefter at vende tilbage til værtshusene mere død end levende. Selv forfatteren undgår ham som beskrevet i disse hjerteskrærende linjer:

En eftermiddag dukker han igen ud af tusmørket, da han viser sig på værestedet Vestlig. 'Han er færdig,' tænker jeg instinktivt, da jeg ser ham blandt gruppen af stofmisbrugere. Hans øjne er søgende, han taler lavmælt og dirrende med den lille gruppe stofkyndige [...]. Langsomt bevæger han sig hen til skranken i køkkenet og køber et glas mælk, som drikkes i ét drag med urolig hånd. Vi taler ikke sammen denne dag – jeg undgår kontakten, nærmest skjuler mig for ham i den korte periode, han befinder sig på værestedet, da en samtale både vil være konfronterende for ham og mig. Hele den stolte livsfortælling, han har givet videre gennem flere års etnografisk venskab, vil krakelere i en sådan kontakt. Den tanke skriver jeg ned i mine feltnoter denne dag på værestedet. Det er vinter og tæt på at være jul.

Kort efter dør Jørgen af en overdosis, muligvis et selvmord, en død, hvormed han indskrives i sit eget regnskab.

Dag Rasmussen har en særlig sproglig sans, og de skæve karakterer træder meget levende frem som mennesker, der klarer sig gennem dagen takket være deres selvopholdelsesdrift og kreative virketrang. Samtidig løber en forstemmende understrøm af ensomhed gennem hele bogen. Når de ældre søger ud i byen og leder efter andres selskab, gør de det med en distanceret vagtsomhed. De passer på, at de ikke kommer for tæt på nogen, at de ikke bliver snydt eller svigtet, de investerer kloge af skade ikke for meget af sig selv, men omvendt for-

ventes der heller ikke af dem, at de skal gøre det. Dag Rasmussen beskriver en særlig socialitet, som han kalder ad hoc-socialitet. Det er en form for socialitet, hvor man kan finde selskab og ofte også hjælp, når man har brug for et hurtigt lån, men hvor relationerne synes uendelige skrøbelige og opløses i det øjeblik, den enkelte ikke er i stand til at opretholde sin bevægelse gennem byen på grund af sygdom eller andre problemer. Hvis ikke man er at finde i byens rum, findes man slet ikke.

Bogen giver ikke løsningsforslag på de problemer, de ældre kæmper med. I et appendiks peger Dag Rasmussen dog på, hvordan bogens indsigter kan bruges af politikere og velfærdsarbejdere. Han understreger her, at de ældre gerne vil hjælpes, men at de gør alt for at undslippe tilbud, der lugter af pædagogiserende, opdragende interventioner, der vil have dem til at tilpasse sig samfundets normer og krav. I stedet er accept af deres alternative leveform og opbygningen af tillidsfulde relationer forudsætningen for, at disse mennesker vil gribe den hjælp, der tilbydes.

Bogens kvaliteter består i, at den beskriver en social verden befolket af mennesker, som vi alle er stødt på, når vi går gennem byen, men som kun få har et egentligt kendskab til. I bogen udfoldes samtidig usædvanligt rige etnografiske beskrivelser og analyser, som bidrager med vigtige indsigter til det sociale arbejde. Bogen er relevant til undervisningsbrug i fag som antropologi, sociologi og pædagogik. Den er også oplagt læsning i de sociale professionsfag og af alle, der arbejder på det socialpolitiske område.

Stine Grønbæk Jensen

Postdoc

Dansk Center for Aldringsforskning, Syddansk Universitet

Tilknyttet Danmarks Forsorgsmuseum

REGNAR KRISTENSEN & CLAUDIA ADEATH VILLAMIL: The Children of Gregoria. Dogme Ethnography of a Mexican Family. New York: Berghahn Books 2020. 280 sider. ISBN 978-17-8920-653-1 (hb). ISBN 978-17-8920-654-8. Pris: \$149/£110.

Los hijos de Gregoria. Relato de una familia mexicana. Mexico D.F: Penguin Random House Grupo Editorial, Grijalbo 2020. 328 sider. ISBN 978-60-7318-936-1. Pris: \$149.

Kan etnografi stå alene og tale for sig selv? Hvad sker der, når etnografien fortælles fri for teori og akademiske argumenter? *The Children of Gregoria* er et bud på dette, der drager læseren ind i tre generationer af den mexicanske fami-

lie Rosales' liv i et af Mexico Citys fattigere kvarterer. Både titlen og bogens polyfoniske fortællerstil trækker tråde til klassikeren fra 1961, *The Children of Sanchez*, skrevet af den amerikanske antropolog, Oscar Lewis, som ligeledes eksperimenterede med en formidling af det etnografiske materiale, hvor feltens stemme er så meget i fokus som muligt. *The Children of Gregoria*, som er udkommet 59 år senere, følger Rosales-familiens prekære liv i selvsamme kvarter, hvor Sanchez-familien er fra, og hvor mange af de samme sociale problematikker opleves endnu såsom korrupsion, kriminalitet, vold og mangel på retssikkerhed for samfundets fattigere klasser. Rosales-familiens fortællinger vidner til gengæld også om et Mexico, der i de seneste par årtier er blevet præget af de sociale konsekvenser fra kartellernes narkohandel såsom stofmisbrug og stigende vold relateret til narkokrige og lokale kriminelle banders involvering i denne. Et af familiemedlemmerne, Israel, har en høj position i en lokal bande, men hans kriminelle aktiviteter er snarere baggrunden end omdrejningspunktet for denne bog, der handler om familieloyalitet og -illoyalitet i en kontekst af social ulighed og marginalisering.

„Hvis hun ikke var sådan, ville livet allerede have ædt hende og spyttet hende ud igen.“ Sådan siger datteren, Luz, om sin mor, Gregoria Rosales, som er bogens hovedperson (s. 26-27). Hvert ord i bogens 11 kapitler er blevet talt ind i en mikrofon af en af Rosales-familiemedlemmerne, transskriberet og redigeret efterfølgende af forfatterne i tilblivelsen af denne bog. På denne måde er bogen en fortælling om Rosales-familien fortalt gennem deres egne ord og på deres egne poetiske præmisser. Fuldt af bandeord og stærke vendinger fortæller de om og genskaber et barskt liv, hvor man skal gøre sig hård for at overleve. I næsten otte år har forfatterne tilbragt tid med og interviewet Gregoria, seks af hendes børn og deres nærmeste familie. Bogen afspejler denne intimitet og fortrolighed, som forfatterne har opnået gennem mange års samvær med Rosales-familien.

Bogens første kapitel starter med Gregorias og to af hendes børns erindring af det famøse jordskælv i Mexico City 1985, der ødelagde tusindvis af familiers hjem – inklusive Rosales-familiens. Derefter flytter Gregoria med sine på det tidspunkt små børn ind i et socialt boligbyggeri støttet af baptistkirken i et nabokvarter, som Gregoria i denne bog vælger at kalde *Esperanza* („håb“ på spansk). Resten af kapitlerne gengiver Rosales-familiemedlemmernes beskrivelser og refleksioner over forskellige aspekter, relationer og begivenheder i deres liv i og omkring Esperanza. Gennem deres vidnesbyrd kommer bogen ind på en lang række klassiske antropologiske temaer såsom familie, religion og tro, helbred og vold. Analysen er dog op til læseren selv, i og med at forfatterens stemme kun kommer til udtryk i Ragnar Kristensens refleksioner om bogen (i den engelske udgave) i „Appendix I“, et manifest i „Appendix II“ samt et kort forord og et efterord.

Inspireret af den filmiske dogmebevægelse fra 1995 har forfatterne Regnar Kristensen og Claudia Adeath udformet et manifest for, hvad de kalder *dogmeetnografi*, med 10 regler, der har til hensigt at bringe informanterne og deres fortælling i fokus. Dogmeetnografien er et bud på en gentænkning af det komplekse forhold mellem forsker, informant, tekst og læser, der især blev sat spørgsmålstegn ved i den antropologiske disciplin i 80'erne og 90'ernes repræsentationsdebat og postkoloniale selvrefleksion over forskerens rolle i konstruktionen af „kultur“. Men som Kristensen reflekterer i „Appendix I“, frigør dogmeetnografi ikke forskeren fra at have en autoritær indflydelse på, hvordan informanternes fortælling repræsenteres og guider læserens potentielle analyse. For eksempel har Rosales-familiemedlemmerne ikke deltaget i det kæmpe arbejde med at udvælge, redigere, komprimere og stykke de i alt 3.500 transskriberede sider sammen til en sammenhængende fortælling, hvilket dermed afspejler forfatternes ønskede udtryk og struktur.

I modsætning til Oscar Lewis' kronologiske struktur i *The Children of Sanchez* har Kristensen og Villamil valgt at inddele Rosales-familiens fortællinger i tematiske kapitler, som er del af tre overordnede linjer. Kapitel 2, 4 og 11 handler overordnet om familiemedlemmernes personlige relationer, herunder temaer som husvold og utroskab. Kapitel 1, 6, 8, 9 og 10 drejer sig om konkrete begivenheder såsom jordskælvet (kapitel 1) eller Gregorias' søn, Marios, fængselsforløb (kapitel 6). En tredje overordnet linje handler om socioøkonomiske og kulturelle aktiviteter, som dækkes i kapitel 3 gennem et fokus på forskellige former for uformelt arbejde og kriminelle aktiviteter, kapitel 5 om vold, og kapitel 7 om religion og overtro. Hvert kapitel springer mellem Gregorias, hendes børns og andre familiemedlemmers perspektiv. Det giver en form for validitet at læse om samme situation ud fra forskellige perspektiver, men det gør også ofte læsningen staccatolignende og gør det svært at holde styr på de mange fortælleres relationer, personlige motivationer og handlingsrum.

Ifølge Kristensen er den akronologiske, tematiske fortællerlinje et forsøg på at undgå en psykoanalytisk læsning af Rosales-familien, som han argumenterer for, at Lewis' monografi lægger op til ved at strukturere Jesus Sanchez' fortællinger fra barndomserindringer til voksenliv. Kristensen argumenterer, at *The Children of Sanchez*' fortællerstruktur implicit underbygger Lewis' stærkt kritiserede teori om, at et særligt værdisystem eller en „fattigdomskultur“ indlejres fra barndommen, hvis man vokser op i fattigdom og er med til at reproducere fattige menneskers marginalisering i samfundet. Fremhævelsen af udvalgte temaer frem for familiemedlemmernes personlige udvikling er forfatternes forsøg på en struktur, der ikke leder op til en individualiserende „victim blaming“ af Rosales-familiens medlemmer, men som i stedet opfordrer læseren til at reflektere over de undertrykkende sociale og kulturelle omstændigheder.

Dogmeetnografien har dog sine udfordringer og begrænsninger i forhold til en sådan refleksion fra læserens side. Den direkte gengivelse af fortællersituationen og udelukkelsen af forskerens „voiceover“ skaber nogle implicitheder og manglende kontekst, blandt andet manglende situering af tid og beskrivelser af steders materialitet, hvor det er op til læserens fantasi eller forhåndsviden om Mexico at udfylde hullerne. Når det er sagt, giver bogen dog et stærkt etnografisk vidnesbyrd og perspektiv på en lang række generelle sociale, kulturelle problematikker og omstændigheder i Mexico såsom udbredelsen af *machismo* (et begreb, som bruges om et kvindeundertrykkende mandsideal i Latinamerika), der sameksisterer med en national idealisering af moderfiguren (i bogen repræsenteret som Gregoria). Eller den stigende popularitet af dødshelgenen *La Santa Muerte* (jf. Kristensen 2016).

Bogens formål er at give et bud på, hvordan etnografi kan formidles ved, at det er „de gode historier“ og ikke et analytisk fokus, der driver fortællerlinjen. Resultatet er en stærkt læseværdig og underholdende bog, der kan læses af en bred skare af både akademikere og ikke-akademikere, der er interesserede i at læse en mexicansk families vidnesbyrd fra deres intense liv i et urbant miljø fuld af sociale konflikter og udfordringer. Under dogmeetnografiens regler bliver de sociale, kulturelle omstændigheder, som Rosales-familien befinder sig i, ikke ekspliciteret eller analyseret af forfatterne, men bliver fortalt indirekte gennem Rosales-familiemedlemmernes egne fortællinger og refleksioner, der udfolder multiple aspekter og nuancer af deres dramatiske liv, hvor de er både ofre for og udøvere af vold og kriminalitet. Bogen giver derved stemme til en gruppe fra den kriminelle eller kriminaliserede del af det mexicanske urbane samfund, hvis stemme sjældent bliver hørt i offentligheden, og bidrager til forståelsen af et vigtigt perspektiv i studier af Mexico, marginaliseringsprocesser og familieliv. Bogen bidrager særligt til kriminologiske og antropologiske studier af vold og kriminalitet, da den giver en sjælden intim indsigt i det komplekse familieliv og menneskelige relationer, der eksisterer rundt om de kriminelle aktiviteter.

Litteratur

Kristensen, Regnar Albæk

2016 How did Death become a Saint in Mexico? *Ethnos* 81(3):402-24. DOI: <https://doi.org/10.1080/00141844.2014.938093>

Erika Skov
Ph.d.-studerende
Institut for Antropologi, Københavns Universitet

KRISTOFFER BALSLEV WILLERT (red.): Planetære frakturer. Humanistiske og socialvidenskabelige perspektiver på antropocæn. Frederiksberg: Multivers 2022. ISBN 978-87-7917-345-3. Pris: 249,95 kr.

Antologien *Planetære frakturer. Humanistiske og socialvidenskabelige perspektiver på antropocæn* tager udgangspunkt i den kendsgerning, at vi befinder os i en planetær krisesituation, hvor bestemte menneskelige handlingsmønstre har forårsaget og fortsat forårsager frakturer i jordens biologiske, kemiske og fysiske cyklusser med den konsekvens, at betingelserne for liv på planeten forværres og svinder ind. Bogen består foruden en indledning af 12 kapitler, som er skrevet af forskere fra humanistiske og socialvidenskabelige fag – herunder filosofi, kunstteori, sociologi, idéhistorie, litteraturvidenskab og antropologi – udvalgt og sammensat af redaktør Kristoffer Balslev Willert, der er ph.d.-studerende i filosofi ved Aarhus Universitet.

I lyset af den planetære krise har en række forskere argumenteret for anvendelsen af begrebet *antropocæn* som en betegnelse for den nuværende tidsalder, hvor menneskelige handlinger har skabt radikale forandringer i jordens systemer. Begrebet er, siden det blev foreslået, blevet anvendt vidt og bredt og er blevet både kritiseret og forherliget. Diskussionen om antropocænbegrebet er et gennemgående tema i antologien, som alle bidragerne på den ene eller anden måde forholder sig til. Samtidig søger antologien også mere overordnet at belyse den multikrise, som antropocænbegrebet betegner. Formålet med bogen er nemlig at undersøge, hvordan perspektiver fra en vifte af humanistiske og socialvidenskabelige discipliner kan være med til at belyse den planetære krises kompleksitet – og ikke blot som sekundære refleksioner i skyggen af naturvidenskabens undersøgelser og resultater, men som kritiske og nødvendige perspektiver på lige fod med de naturvidenskabelige. Således slår antologien et slag for interdisciplinært samarbejde på tværs af fagligheder for at forstå den planetære krisesituation.

Antologien indledes med en oversættelse af den korte artikel fra år 2000, hvor antropocænbegrebet oprindeligt blev foreslået. Her argumenterer kemikeren Paul Crutzen og ferskvandsbiologen Eugene Stoermer for antropocæn („mennesketiden“) som navnet på en ny geologisk tidsalder med begyndelse i industrialiseringen i slutningen af 1700-tallet og frem til i dag, der i udtalt grad er defineret af, at menneskelige aktiviteter påvirker og radikalt forandrer jordens systemer. Dette er det eneste kapitelbidrag, som ikke er skrevet af humanistiske eller socialvidenskabelige forskere, men den oversatte artikel med de originale argumenter for antropocænbegrebet er en velvalgt inddragelse, der udgør et godt fundament for bogen og klæder læseren på til at følge de efterfølgende diskussioner af begrebet.

I det efterfølgende kapitel argumenterer antropolog Nils Bubandt for, at antropocænbegrebet på en gang er utilstrækkeligt og nødvendigt, hvorfor han foreslår, at vi forstår begrebet som gennemstreget – **antropocæn** – for på den måde at kunne arbejde både kritisk og konstruktivt med det. Kritikere af begrebet anfægter det faktum, at det på trods af dets popularitet på tværs af fagligheder og i medierne endnu ikke er blevet accepteret som en officiel betegnelse for en epoke på den stratigrafiske tidsskala i geologiske kredse. Et andet afgørende kritikpunkt går på, at begrebet holder hele menneskeheden ansvarlig for klima- og biodiversitetskrisen og dermed ignorerer globale magtforhold og sociale uligheder, der hænger sammen med den kapitalistiske produktionsform og profitlogik, og negligerer, at det ikke er alle mennesker, men derimod bestemte befolkningsgrupper, der bør holdes ansvarlige. For at anskueliggøre disse problematikker er der blevet fremsat en række kritiske alternativer til antropocæn, herunder blandt andet „kapitalocæn“, der sætter fokus på kapitalismens afgørende rolle i fremkomsten af den planetære krise, og „chtulucæn“, som kaster lys over forbundetheden mellem alle jordens arter. De to alternative begreber introduceres hver især i antologiens to efterfølgende kapitler. Bubandt argumenterer for en fortsat, men kritisk brug af antropocæn, fordi begrebet i forvejen er udbredt på tværs af videnskaber og i medier og på den måde muliggør en tværfaglig og bred samtale om, hvordan menneskets og jordens historie i en planetær krisetid er viklet ind i hinanden – en dialog, som Bubandt ser som afgørende, fordi krisen ikke kan forstås eller løses af én disciplin alene. Ydermere argumenterer Bubandt for, at begrebet har et potentiale for at synliggøre forbundethed mellem det menneskelige og ikke-menneskelige og heri også for dekolonialisme. Bubandts artikel taler godt sammen med de efterfølgende kapitlers kritik af antropocænbegrebet, og inviterer læseren til aktivt at deltage i refleksionen over fordele og ulemper ved begrebet.

Kunsthistoriker Anette Vandsø bidrager med et tredje perspektiv med et kapitel forankret i kunstteorien, hvor hun undersøger, hvilke nye roller kunsten spiller i en antropocæn epoke. Kapitlet er i mindre grad en diskussion af begrebet antropocæn og i højere grad en undersøgelse af den miljøbekymrede økokunst. Vandsø analyserer en række værker og forholder sig til, hvordan kunsten kan være med til at gøre klima- og biodiversitetskrisens u håndgribelighed og kompleksitet mere konkret, forståelig og sanselig for den enkelte. Ved at bringe krisen tæt på og formidle den på en tilgængelig måde har kunsten et potentiale for at appellere til handling, og økokunsten, argumenterer Vandsø, kan ses som et mulighedsrum, i hvilket menneskelige og ikke-menneskelige stemmer kan mødes om den antropocæne tidsalders kompleksiteter, dvæle ved besværet (inspireret af Haraway) og finde langsigtede løsninger. Vandsøs artikel tydeliggør

kunstens potentiale for at mobilisere handling og aktion og understøtter antologiens overordnede argument om, at det kræver en bred vifte af fagtraditioner og tilgange at forstå og handle i forhold til den planetære krise.

Antologien rundes af med et bidrag skrevet af bogens redaktør, Kristoffer Balslev Willert. Her inviterer Willert læseren ind i en række filosofiske refleksioner over den planetære krise og det, han kalder menneskets praktiske selvdestruktionsparadoks, som beskriver det fænomen, at mennesket er afhængigt af jordens systemer, men tenderer til at destruere disse, hvorfor mennesket kan siges at tendere til at destruere sig selv. Willert søger at belyse, hvordan filosofien kan anvendes til at forstå krisen og iværksætte handling, og han udstikker seks forslag til, hvilke begrebsapparater og teorier vi bør henholdsvis forfølge og tage afstand fra. Han argumenterer blandt andet for, at vi af historiske, politiske og videnskabsteoretiske årsager bør have en skeptisk tilgang til antropocænbegrebet, og for at vi bør forholde os til, hvem der bliver tildelt moralsk status og juridisk repræsentation i diskussioner om den planetære situation – at vi også bør tage højde for ikke-menneskelige aktører og fremtidige generationer (menneskelige og ikke-menneskelige).

Planetære frakturer er en spændende udgivelse, hvis fokus på nødvendigheden af tværfagligt samarbejde for at begribe og handle i forhold til den planetære krise er højst aktuelt. Bogens bidrag er overvejende teoretiske og akademiske, og antologien synes derfor primært at være målrettet forskere og studerende, der beskæftiger sig med emnet på den ene eller anden måde. De 12 bidrag illustrerer, hvordan humanistiske og socialvidenskabelige discipliner kan bidrage med vigtige refleksioner over den multikrise, vi befinder os i, ved (blandt andet) at belyse menneskers verdensforståelser, selvfortællinger og handlemåder, og antologien inspirerer på den måde til øget dialog på tværs af fagligheder. Selvom udgivelsen ikke udelukkende er antropologisk, er den derfor bestemt relevant for antropologer med interesse for emnet.

Klara Rosa Høeg Salamon
Bachelorstuderende
Institut for Antropologi, Københavns Universitet

